

ПРСТИ

(уводна)

Прсти су њена слабост и одсечени бол.

Кажипрст на словима азбучника. У устима са филмом за тарту. У шарању по тек нахватаој снежној покорици децембра. Нацртани прсти на уводним странама Сјећања Меше Селимовића. Мала Сабиха, из тешке босанске провинције, шаље поздрав великом писцу и широком свету, и не знајући да је велики, ни да је писац, а наслућујући ширину изван скучене касабе.

Мушки прсти на најеженом врату. Преплетени прсти у размени врелог пулсирања. Влажни снови са понављаном сценом из филма Клавир. Холи Хантер (а можда и није Холи) седи за клавиром. Прсти на диркама, у усредсређености пред почетни акорд. Црне чарапе издужују ноге. Харви Кајтел (можда је он) испод клавира, сагнут, прати мицање ногу, бели зир на црном пољу. Кажипрст дотиче кожу. Холи се стреса, очи јој постају две жеравице. Кајтел челом прогорева патос. Прст у рупи од чарапе облизује се, измиче и увлачи у облу белину.

Буђење уз тупи бол. У глави какофонија гвожђа, несмањена годинама. Теретњак уназад повезује вагоне, жестоко сударање, захват скретничара, склопе се ланци, челични поводац повуче напред. Дете се игра преласка преко вагона у маневрисању. Искушава брзину. Недовољно брзо. Шака у процепу. Врисак и затамњење. Погледи не мирују. Радознали, сажаливи, згрожени. Не долазе јој до лица. Скрећу у страну, пошто се згаде. Од погледа се брани рукавом, рукавицом, окретањем надесно. Одроста болесна од зебње, болесна од наде, остатку шаке упркос, погледима упркос, себи упркос. Извијањем као да казује: гледајте моју косу, мој врат, моју босу ногу. Слушајте мој глас. Бољка је поништавала годинама жуђену предност уживања у животу. Бол и унижење због фалинке могли су се дахом захватити. Пуста је сва стратегија одбране. Ни ко да је руком у окрету заврти, ни да јој десну затражи за прстен. Никад јој не промакне бели белег на туђем домалом прсту. Као могућност злуратке утехе о варљивој срећи дворуких. Одрекла се веровања - ако кроз прстен погледаш пун месец, оствариће ти се жеље.

Сећа се шарене лаже из детињства. На излазак младог месеца мати их тера да парицом протрљају косу. За њено умножавање. Прелет звезде која згашњава преко небеса пратио је савет: затвори очи и помисли жељу. Парице се нису умножиле. Звезде су гасле пре но што би и трепнула. Сећа се и прича о вилама и смртном сату. Вечиту младост одржавају, по причи, тако што једу семе белог лука. Кад им досади и младост, и још вечита, загубе семке, те без бола

умру. Она нема чаробне семчице. Прати је сенка. Значи да није у стаништима вила и вилењака, безсених. Поглед јој не мирује. Али ни не милује. Могао би понекад да убије. Повремено пређе преко руке издајнице, па се удаљи као у бегу од умирућег, са могућношћу прилагођавања на одсутност.

Зна, не може се хранити успоменама, својим. И није свесни плагијатор. Она не зна више шта је њено, а шта је годинама усвајано као њено, ради преживљавања. У снатрењима јој долазе: прст Харвија Кајтела на рупи од чарапе, можда, Холи Хантер (опет), али и прсти Небојше Дугалића, из представе Проклета авлија, у улози Карађоза, кад премишља, кад се улагује, кад је опасно благ, кад је фуриозан. Прсти опроста и осуде, змијасте и паперјасте. Сав Карађоз у прстима моћног глумца. У дугим, правим, здравим прстима целе шаке.

Карађоз јој приноси очима златни, округли прстен на домалом прсту, са буђењем уз судар локомотива и вагона, иза. Тупи бол. Увлачи руку у рукав, смешта је у крило. Кисело се смешка. Моја руко, зелена јабуко (одурно, не цмиздри). Ноћ, тамна, неизрециво дуга. Возови нестају уз пискове и тропотање. Биртија у улици крај пруге. Сваке вечери отворена врата. Прозукли глас кафанске певачице тули, са кратким прекидима, као да узима дах. Из тог кртог, напуклог, непрекидног туљења нису важне речи песме о Раде-ту што девојке краде. Или о лепој Мари што ситан везак везе (чиме то). Из напуклина разбира размрвљену срчу живота те бледе, дебеле, дуваном и туђим воњем натопљене жене. Види, руке грле чаше, ударају

по столу, завлаче у недра, покушавају да обгрле, хватају за ваздух. Прсти увијају виолинске жице. Живи прсти танку струну тање. Згрчена шака уз бол покушава да се исправи. Бол се распрскава по телу, претворен у стотине комада оштре срче, запаране у ткиво. Мукли глас из биртије зарива се у мрко тесто улице.

У свом недохватном сновиђењу не замишља локнасту, љупку главу Кларе Шуман, ни руку у припремној пози, налик повијеном врату белог лабу-да. Не мучи се више да изнуди звук, да се прсти не расплину у пихтијасту разоблину. Воли да замишља њу, Сандову, што слуша и гледа заведена. Њу, којој добацују: не заводи младиће, ти беснуљо. Слабашне, болесне, што ни прави мушкарци нису. Њу, која му прати руку, а она мења облик у зглобу према правцу кретања. Чудесна, гипка, променљивост њена облика. Он, Шопен (а могао би се звати и другим именом) види је у дослуху са диркама. Пејзажне слике. Шуме и поља Ноана. Сандовој, (а можда и њој) кроз музику поручује. Чарни оком, врати се из блудње. Положи ми руку на раме. У додиру са клавиром њихове руке се срећу, дошаптавају, сједињују. Клавир под њима пропева, топло, страшно, љупко, каприциозно, како год. Она, у лику Сандове, не дише. У ноћи, бледи месец престаје да буде исти и мртав. Њене руке, можда Жорж Сандове, на његовим раменима. Сигурно место. Да што друго покуша, боји се, и мртве дирке би сиву немоћ ћутале.

Буђење и бол. Писак локомотиве која се удаљава, опет. Ма, није опседнутост. Нема успомене, сво-

је. Иако све полако постаје успомена. Прсти на врату, нацртана шака мале Сабихе, бледи белег на до-малом прсту, одсуство бурме, врели прст на нози Хо-ли Хантер, Шопеново уплитање љубавне патње у страст дирки и прстију. Све. Успомене бледе. Али њи-хов утицај је ту, у њој. И он поништава њене поку-шаје да затоми бол. Није мртва (још).

